

Een best Oeroljaar

Op het Terschellingse festival dit jaar veel strak geregisseerd theater. Op open plekken in de duinen, in het bos of in boerenschuren.

Door **Vincent Kouters** Foto's **Io Cooman**

Deze Oerolweek is Orkater ontegenzeggelijk de baas op het strand aan de noordkant van Terschelling. De groep staat er met twee muzikale voorstellingen, allebei gezegend met een duizelingwekkend uitzicht over het brede strand en de Noordzee.

Kernleden Leopold Witte en Geert Lageveen van Orkater spelen er *Lutine*, een feelgoodvertoning over het gezonken goudschip De Lutine. Enkele kilometers verderop staat de tribune van Via Berlin, de groep van Dagmar Slagmolen en Rosa Arnold, ooit begonnen bij Orkater, nu coproducerend. Zij maakten *Dead End*: een zuivere muziekvoorstelling over de verre gaande ontberingen van een vluchteling op zoek naar een land.

Er was een tijd dat Orkater wat gemakzuchtig hun Nieuwkomers (jonge talenten) naar Oerol afvaardigde. Nu staan er twee grote, goed gemaakte voorstellingen, die totaal verschillend zijn. *Lutine* is vrolijk verteltheater van Witte en Lageveen over de goudkoorts die tientallen mannen naar het Stortemelk tussen Vlieland en Terschelling heeft gelokt, tevergeefs op zoek naar het gezonken goud. Livemuziek is er van Erik van der Horst, met als hoogtepunt een cover van *One Way Wind* van The Cats. En het publiek deinde nog lang mee.

Nee, dan *Dead End*, dat opent met een 20 minuten durende donderoverture van componist Sytze Pruikisma. Terwijl Pruikisma, uitgedost als grensbewaker, op percussie slaat alsof het martelwerktuigen zijn, spoelt in de verte een vluchteling (Gerindo Kartadinata) aan. Deze moet regen, wind en hoge hekwerken trotseren, voordat hij het beloofde duinlandschap bereikt. Niks geen grapjes, maar wel beel-

dend en indringend theater dat nog lang in het hoofd blijft hangen.

Het is wat dat betreft een goed Oeroljaar. Er is veel strak geregisseerd theater op open plekken in de Terschellingse duinen, in het bos of in boerenschuren. Met name de avondvoorstellingen, die als vandoos op Oerol net wat groter en spectaculairder zijn, doen het goed.

Het valt op dat veel grote theatergroepen in de avonden staan geprogrammeerd. Het Nationale Toneel speelt in een vmboschool het aanstekelijke nostalgiefestje *The Summer of '96* (regie Casper Van deputte). Theater Utrecht speelt *Stad der Blinden*: existentiële horror in een verduisterde schuur (regie Thibaud Delpout). Het Noord Nederlands Toneel is aanwezig met een opgepimpte buitenversie van hun *Nora* (regie Sarah Moeremans). En het Ro Theater staat met Theater Artemis garant voor het totaal weirde *Reuzen*.

Ook 's avonds te zien is *Erf* van Schweigman & (Boukje Schweigman). Hiermee opende het festival afgelopen vrijdag. Het publiek reageerde gemengd op deze zeer strak in de vorm zittende performance, waarin tientallen vrijwilligers in steeds wisselende kostuums als een soort zombies over een open veld richting publiek

lopen. Telkens in dezelfde rechte lijnen, ruim anderhalf uur lang, begeleid door een hypnotiserende soundtrack. Indrukwekkend, lang en niet voor iedereen.

Dan is het overdag een beter moment om op Oerol het experiment op te zoeken. Goed voorbeeld is *Project Solaris* van Hanneke de Jong en Jonas de Witte, die het genre 'digitaal theater' vertegenwoordigen. Uitgerust met een iPod met een surrealistisch filmpje sturen ze je het bos in. Geleidelijk gaan realiteit en virtualiteit door elkaar lopen als acteurs uit de film ineens levend voor je staan. Technisch perfect uitgevoerd. Iets wat je ook van Oerol 2015 kan zeggen, tot dusver. In elk geval hoeft de theaterliefhebber zich met zo'n programmering geen moment te vervelen. Nu het weer nog.